ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΛΕΜΑΝ

ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἤμουν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή μου. Ἡ ἐργασίες τοῦ διηγηματικοῦ γραφείου μου πήγαιναν πολὺ καλά. Ἤμουν ἀραβωνιασμένος μὲ τὴ Μόνικα Βαρτέγυ, ἕνα ἀπὸ τὰ ὀμορφότερα κορίτσια τοῦ κόσμου κ' εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον.

Ὡστόσο, ἕνα βράδυ, ἕνα βράδυ τοῦ Σεπτεμβρίου, δὲν ξέρω κ' ἐγὼ ποιός διάβολος μ' ἔσπρωξε νὰ μπῶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικά ρεστωράν τῆς λεωφόρου Μαζεντά, γιὰ νὰ πάρω ἕνα ὀρεκτικό. Μόλις κάθησα, εἶδα στὸ διπλανό μου τραπέζι μιὰ κυρία νὰ τρώη μόνη της. Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατά, μόλις ἀντίκρυσα τὰ πράσινα, γατίσια μάτια της. Καί, χωρὶς νὰ καλοσυλλογιστῶ τί κάνω, φώναξα τὸ γκαρσόνι, τοῦ ἔδωσα μιὰ κάρτα μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ τὴν διαβιβάση στὴ διπλανὴ κυρία.

Ἡ κυρία ὅμως ἔσχισε τὴν κάρτα μου, χωρὶς κἂν νὰ τὴν διαβάση. Κατάλαβα ὅτι εἶχα κάνει γκάφα. Κοκκίνησα. Σηκώθηκα. Πλησίασα τὴν ἄγνωστη καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ μὲ συχωρέση, ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὴν πρόθεσι νὰ τὴν προσβάλω. Ἐκείνη μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ποὺ σήμαινε ὅτι καλὰ θὰ ἔκανα νὰ τὴν ἀφήσω ἡσύχη. Ξανακάθησα στὴ θέσι μου ἀμίλητος. Τότε μὲ πλησίασε ὁ μαὶτρ ντ' ὁτέλ καὶ μὲ πληροφόρησε μὲ τρόπο ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ἦταν Ρωσσίδα, λεγόταν Ταμάρα Ζιλιούκοφ καὶ ὅτι ταξίδευε διαρκῶς μόνη της...

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ ρεστωράν, πῆγα στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς μου. Μὰ δὲν ξέρω γιατί, τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Μόνικα μοῦ φάνηκε πολὺ πεζὴ γυναίκα, χωρὶς κανένα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον... Ἡ Ταμάρα, τὸ βορεινὸ αὐτὸ ἐξωτικὸ λουλούδι, εἶχε καταλάβει ὅλες τὶς σκέψεις μου...

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἔλαβα τὴν ἑξῆς κάρτα:

«Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, ἀγαπητὲ κύριε, ποὺ φάνηκα λίγο ἀπότομη μαζύ σας. Σήμερα μόλις ἔμαθα ὅτι εἶσθε ὁ Ἀλαὶν Ζενιώ. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσετε κ' ἐσεῖς ὅτι ἡ στάσις σας στὸ ρεστωράν δὲν ἦταν διόλου ἱπποτική. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σᾶς περιμένω σήμερα στὸ ξενοδοχεῖο μου γιὰ νὰ συμφιλιωθοῦμε καὶ νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα...

Ταμάρα Ζιλιούκωφ.»

Φαντάζεστε μὲ πόση λαχτάρα ἔτρεξα στὸ ξενοδοχεῖο της. Ἡ Ταμάρα, μὲ δέχτηκε μὲ ἀνυπόκριτη χαρά, μοῦ προσέφερε ἀρωματικὸν καφὲ κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα εἴμαστε καλοὶ φίλοι...

Τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὴ μυστικὴ αὐτὴ γυναίκα δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῆ σ' ἀγάπη, μόλις συνωμίλησα μαζύ της. Καὶ ὅταν μοῦ εἶπε, τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσα, ὅτι θὰ μὲ περίμενε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες στὸ ξενοδοχεῖο «Μπριστόλ», στὸ... Λονδῖνο, ἐγὼ τῆς ὑποσχέθηκα πὼς δὲν θὰ λείψω ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ αὐτό.

Ἤμουν ἄξιος ν' ἀκολουθήσω τὴ γυναίκα αὐτὴ καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου...

Μετὰ δυὸ μέρες βρισκόμουν, πράγματι, στὸ Λονδῖνο. Μὰ ὅταν παρουσιάστηκα στὸ ξενοδοχεῖο, μοῦ ἀνεκοίνωσαν ὅτι ἡ κ. Ζιλιούκωφ εἶχε φύγει ἐν τῷ μεταξὺ γιὰ τὴν Ἱσπανία! Γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό; Ἀπὸ φιλαρέσκεια μήπως; Κατάλαβε ὅτι τὴν ἀγαποῦσα καὶ ἤθελε νὰ ἐρεθίση περισσότερο τὰ αἰσθήματά μου;

Γύρισα περίλυπος καὶ μελαγχολικὸς στὸ Παρίσι, μὰ σὲ κάμποσες μέρες ἡ Ταμάρα μοῦ ἔγραψε καὶ μοῦ ἔδινε ραντεβοῦ στὴ Βιέννη. Δὲν κρατήθηκα. Βρῆκα μιὰ πρόφασι γιὰ τὴν ἀραβωνιαστικιά μου κ' ἔφυγα. Στὴ Βιέννη, ἡ Ταμάρα μὲ δέχτηκε μὲ τὸ χέλιο στὸ στόμα, μὰ μόλις ἄρχισα νὰ τῆς μιλῶ γιὰ τὸν ἔρωτά μου, ἄλλαξε θέμα ὁμιλίας...

Ἐμαθα, τέλος πάντων, ὅτι ταξείδευε τόσο πολὺ γιὰ νὰ διασκεδάση τὴ μελαγχολία της κι' ὅτι ἕνας ἄντρας, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ αὐτή, σκοτώθηκε γιὰ τὸ χατῆρι της, ἐπειδὴ ἔδειχνε ὅτι δὲν εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ τὸ αἴσθημά του... Ἔμαθα, ἐπίσης, ὅτι ἡ Ταμάρα λάτρευε τὸν κινηματογράφο, τὸ χορὸ καὶ τὸ θέατρο, τὴ φιλολογία καὶ τὴν πολυτέλεια τῶν μεγάλων ξενοδοχείων καὶ ὅτι κρατοῦσε ὅλους τοὺς ἄνδρες σὲ ἀπόστασι...

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἡ Μόνικα ἔμαθε τὸ μυστικό μου, κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ ἀραβῶνας μας διαλύθηκε. Ἡ λύπη μου στάθηκε πολὺ μεγάλη. Μὰ στὸ μεταξὺ ἡ Ταμάρα ξαναγύρισε στὸ Παρίσι καὶ μοῦ ἔγραψε νὰ πάω νὰ τὴν δῶ. Πῆγα, πράγματι, ἀποφασισμένος νὰ τὴν κατακτήσω αὐτὴ τὴ φορά. Μόλις τὴν εἶδα, ἔννοιωσα ἕνα ἰσχυρὸ κλονισμὸ καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω πῶς, βρέθηκα γονατισμένος μπροστά της.

Ἐκείνη.—Σήκω, Ἀλαίν. Εἶσαι γελοῖος σ' αὐτὴ τὴ στάσι!

Ἐγώ.—Σ' ἀγαπῶ, Ταμάρα!

Ἐκείνη.—Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πῆς καὶ ὄρθιος.

Ἐγώ.—Λυπήσου με, Ταμάρα!

Ἐκείνη.—Δὲν εἶσαι διόλου ἀξιοπρεπής, ἀγαπητέ μου!

Ἐγώ.—Σ' ἀγαπῶ!

Ἐκείνη.—Τί μονότονη λέξι! Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτ' ἄλλο πιὸ ἀσυνήθιστο;

Ἐγώ.—Ἀνεστάτωσες τὴ ζωή μου!

Ἐκείνη.—Μόνος σου τὸ θέλησες αὐτό...

Ἐγώ.—Βρίσκεις ἡδονὴ νὰ μὲ βασανίζῃς.

Ἐκείνη.—Θεέ μου! δὲν ἔχω τόσο θηριώδη ἔνστικτα, ὅσο φαντάζεσαι!

Ἐγώ.—Θὰ σκοτωθῶ.

Ἐκείνη.—Μὴ τὸ κάνεις αὐτό, γατὶ θὰ μὲ λυπήσης πολὺ—σὲ βεβαιῶ.

Ἔφυγα ἀπὸ κοντά της σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου, ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναδῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα. Ἡ καρδιά μου ἦταν κατωμένη. Εἶχα ἀνάγκη παρηγοριᾶς. Θυμήθηκα τότε τὴ Μόνικα, τὴν καλή μου Μόνικα. Ἄφησα τὴν εὐτυχία νὰ φύγη μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου. Μὰ ἦταν καιρὸς νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου. Ἔκανα τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὴ συγγνώμη της. Εὐτυχῶς κι' ἐκείνη μὲ ἀγαποῦσε ἀκόμα. Μὲ συνεχώρησε λοιπὸν γιὰ τὴν ἀπιστία μου κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ κάναμε τοὺς γάμους μας. Ἤμουν εὐτυχισμένος!...

* * *

Πέρασαν δυὸ χρόνια.

Δὲν τολμῶ νὰ πῶ ὅτι στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα δὲν συλλογίστηκα διόλου τὴν Ταμάρα. Ἀπεναντίας! Τὴν θυμοῦμουν καὶ πολὺ συχνὰ μάλιστα. Τὰ πράσινα μάτια τῆς μυστηριώδους αὐτῆς γυναίκας μὲ κρατοῦσαν ἀκόμα ὑπνωτισμένο. Δὲν ξανάκουσα νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν. Καὶ δὲν ἤξερα ἂν εἶχε πληροφορηθεῖ τοὺς γάμους μου μὲ τὴ Μόνικα.

Ἕνα βράδυ, σ' ἕνα κοσμικὸ ξενοδοχεῖο, εἶδα τὴν Ταμάρα στὸ πλευρὸ ἑνὸς ψηλοῦ καὶ ρωμαλέου ἀνδρός, μὲ βάνουσα καὶ μονόκλ χαρακτηριστικά, μὲ χαμηλὸ μέτωπο καὶ μὲ χοντρά, ἀτεριπλήτα χέρια. Ἡ Ταμάρα φαινόταν εὐτυχισμένη. Ὅταν τὴν εἶδα, κιτρίνισα.

Ἐκείνη μὲ πρόσεξε καὶ μοῦ ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσω.

—Ἀγαπητέ μου, εἶπε στὸ βάνουσο σύντροφό της, νὰ σοῦ συστήσω τὸν καλό μου φίλο Ἀλαὶν Ζενιώ... Ὁ σύζυγός μου Βλαδίμηρος Βερσπένσκυ...

Ἡ Ταμάρα γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ κτηνανθρώπου!... Δὲν πίστευα στὰ μάτια μου καὶ στ' αὐτιά μου!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ μουσική, στὸ χὸλ τοῦ ξενοδοχείου, ἄρχισε νὰ παίζη ἕνα σίμπυ. Προσκάλεσα τὴν Ταμάρα νὰ χορεύσωμε. Ἐκείνη σηκώθηκε κι' ἄφησε τὸ φειδίσιο σῶμα της νὰ γείρη στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἐνῶ χορεύαμε, ἀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε:

Ἐγώ.—Παντρεύτηκες, Ταμάρα...

Ἐκείνη.—Ναί... Ὅπως κ' ἐσύ, ἄλλωστε...

Ἐγώ.—Ἐγὼ πῆρα γυναῖκα ἕνα τρυφερὸ καὶ στοργικὸ πλάσμα. Ἐνῶ ἐσὺ πῆρες ἄνδρα ἕνα...

Ἐκείνη.—Ἕναν ἀγροῖκο ἄνθρωπο, ἕνα πρωτόγονο Πολωνό, ποὺ δὲν ξέρει νὰ φορέση καλὰ τὸ φράκο του... Αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ πῆς; Ἀλλά, ἀγαπητέ μου φίλε, ὁ καθένας μας ζήτησε νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία του ὅπως τὴν ἤθελε. Ἐσύ, κοντὰ σὲ μιὰ ἥσυχη καὶ ἀφοσιωμένη γυναικοῦλα κ' ἐγώ...

Ἐγώ.—Δὲν φαντάζομαι, Ταμάρα, νὰ μοῦ πῆς ὅτι βρῆκες τὴν εὐτυχία κοντὰ στὸν ἄξεστο καὶ βάνουσο αὐτὸν ἄνθρωπο!...

Ἐκείνη.—Ἀκριβῶς, ἀγαπητέ μου! Αὐτὸν ζητοῦσα τόσον καιρό, ποὺ ταξείδευα ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία! Ζητοῦσα τὸν ἀγροῖκο καὶ βάρβαρο ἄνδρα ποὺ θὰ μ' ἔπαιρνε βάνουσα στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς νὰ μοῦ πῆ ὅτι μ' ἀγαπᾶ, χωρὶς νὰ γονατίση μπροστά μου—ὅπως ἔκανες κάποτε ἐσύ, φτωχέ μου φίλε! Μοῦ εἶπες ἄλλοτε ὅτι μ' ἀρέσει νὰ βασανίζω τοὺς ἄνδρες! Πόσο ἔπεσες ἔξω! Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα ἦταν νὰ βρεθῆ ἕνας ἄνδρας ἱκανὸς νὰ μὲ βασανίζῃ, νὰ μὲ κάνη νὰ πονῶ, νὰ μὲ δαμάζῃ...Τὸν ἄνδρα αὐτὸν τὸν βρῆκα. Εἶνε κτῆνος, βάρβαρος, ἀπότομος! Καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀγαπῶ... Καταλαβαίνεις τώρα τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς μου;...

ΡΕΝΕ ΛΕΜΑΝ

Τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὴν μυστηριώδη αὐτὴ γυναίκα δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῆ σ' ἀγάπη...